

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobců: **a) D. D., b) M. H., c) K. H.**, všichni státní příslušnost Sýrie, t. č. umístění v ZZC Bělá - Jezová, 294 21 Bělá Bezdězem, zastoupení Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Svatopluka Čecha 7, 695 01 Hodonín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2016, č. j. KRPB-136357-21/ČJ-2016-060023-50A, č. j. KRPB-136358-22/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci se domáhali zrušení: 1) rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2016, č. j. KRPB-136357-21/ČJ-2016-060023-50A, 2) rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2016, č. j. KRPB-136358-22/ČJ-2016-060023-50A, jimiž bylo rozhodnuto o zajištění žalobců ve smyslu ust. § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů

(dále též „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 31 dnů, tj. ode dne 4. 6. 2016 do dne 4. 7. 2016 za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státní příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém ze členských států (dále též „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II Žalobní body

V žalobě ze dne 11. 7. 2016 žalobci namítali, že žalovaná vydala ve věci nezákonné rozhodnutí po stránce skutkové i právní. Vydaným rozhodnutím byl porušen článek 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení, neboť nesprávně posoudil otázku, zda předpoklad pro předání žalobců do Maďarska je reálný a nesprávně stanovil i dobu zajištění na 45 dnů. Podle článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení je předání vyloučeno také tehdy existují-li „závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V případě Maďarska, do kterého má být předání žalobců realizováno, takovéto důvody jednoznačně existují. S ohledem na skutečnost, že žalobci přicestovali na území Maďarska ze Srbska a Řecka, přičemž oba státy jsou Maďarskem považovány za bezpečnou zemi, hrozí jim, že z území Maďarska budou deportováni bez toho, aby jejich žádost byla meritorně přezkoumána. V daném případě je nutné žalované vytknout, že se otázkou systémových nedostatků v řízení o mezinárodní ochraně v Maďarsku vůbec nezabývala. Nezabývala se otázkou, jakým způsobem žalobci na území Maďarska vstoupili a jaký bude z toho hlediska jejich další osud v případě, že budou do Maďarska vráceni. K tomu konkrétněji uvedli, že podle ust. § 51 odst. 2 písm. e) maďarského zákona LXXX z roku 2007 o azylu v platném znění přichází-li cizinec z třetí bezpečné země, je jeho žádost o mezinárodní ochranu považována za nepřípustnou. Je-li žádost označena za nepřípustnou, neexistuje proti takovému rozhodnutí prostředek nápravy, který by bylo možné považovat za účinný. V takovém případě disponuje cizinec lhůtou pouhých třech dnů pro podání žaloby k příslušnému soudu. V tomto ohledu nelze než odkázat na judikaturu českého ústavního soudu, který jako protiústavní a neslučitelnost Evropskou úmluvou shledal lhůtu mnohem delší, konkrétně 7 dnů, ve které mohl žadatel o mezinárodní ochranu podat žalobu proti rozhodnutí, jímž se jeho žádost zamítá jako zjevně nedůvodná. V tomto bodě tedy lze uzavřít, že s ohledem na skutečnost, že žalobci přicestovali na území Maďarské republiky ze Srbska, reálně hrozí, že jejich žádost bude odmítnuta jako nepřípustná s odkazem na argument třetí bezpečné země. V případě přemístění do Maďarska proto jim hrozí, že jejich žádost nebude maďarskými orgány meritorně přezkoumána a budou navraceni zpět do Srbska. Vzhledem k tomu, že ani v Srbsku nemají žalobci přístup k účinné azylové proceduře, vzniká nebezpečí, že budou ze Srbska dále deportováni do jiné země či již přímo do země původu. I za situace, že by maďarský Úřad žádosti žalobců o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tyto žádosti zamítl, žalobci nedisponují v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti odkázali na rozsudek ESLP ve věci *M. S. S. v. Belgie a Řecko*, č. 30696/09, rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, na správu organizace Hungarian Helsinki Committee potvrzující, že stávající střediska pro uprchlíky jsou přeplněná, takže jim hrozí, že se ocitnou „na ulici“, bez jakékoli finanční či materiální podpory. Na základě výše

uvedených skutečností lze uzavřít, že v případě Maďarska došlo k naplnění obou předpokladů uvedených v čl. 3 odst. 2 druhá věta Dublinského nařízení; v zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobci dále odkázali a citovali z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska.

Žalobci tedy shrnují, že Maďarsko nelze považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané jmenovanými. Vzhledem k tomu, že ani žádný jiný stát nelze na základě kritérií uvedených v kapitole III Nařízení činit za posouzení žádosti odpovědný, a tato skutečnost je mezi žalobci a žalovaným nesporná, nezbývá než postupovat podle čl. 3 odst. 2 třetí věta Dublinského nařízení, tzn., že členským státem příslušným pro posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu se stává Česká republika.

Z výše uvedených důvodů proto navrhli, aby napadená rozhodnutí žalovaného byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III Vyjádření žalované

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 7. 2016 zaujal stanovisko k těmto uplatněným žalobním námitkám:

- 1) nesprávné posouzení otázky reálnosti předání žalobců do Maďarska,
- 2) nesprávně stanovenou dobu zajištění v délce 45 dnů.

Ve vztahu ad 1) poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 A 18/2016, jehož podstatnou část vztahující se k uplatněné žalobní námitce citoval, taktéž i výňatek z rozsudku téhož soudu ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. 32 A 17/2016, i rozsudku ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. 33 A 65/2016.

Žalovaný má za to, že osobám navraceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska, jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Tedy jim je umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi proveden pohovor (čl. 14 a násl. Směrnice 2013/32/EU), jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají (čl. 31 Úmluvy; čl. 32 Směrnice 2013/32/EU) a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti (čl. 33 Směrnice 2013/32/EU) jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobu k nezávislému soudu (čl. 46 Směrnice 2013/32/EU), a to současně při poskytnutí právní ochrany. Dále i skutečnost, že si národní soud vyžádal po Evropském soudním dvoru rozhodnutí o předběžné otázce (rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016) dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře, odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Navíc není žalované známo, že by bylo doposud, v rámci struktur EU, učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarsku tak, jak tomu bylo

v minulosti učiněno např. zcela jednoznačně v obecných intencích v případě Řecka a v individualizované pak např. v případě Itálie.

Jak uvádí Nejvyšší správní soud: „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011). Žalovaný tedy využil svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby vytvořila podmínky pro realizaci jejich případného předání do země, která bude nakonec shledána, a to během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou, příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Věcně příslušným je k vedení předmětného řízení Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, který je povinen, jak plyne z rozsudku NSS vydaným pod č. j. 1 Azs 248/2014 ze dne 25. 2. 2015, se v odůvodnění meritorního rozhodnutí, zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl určen jako příslušný, v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Co se týče dalších námitek ve vztahu jednak k situaci v Srbsku, a dále o předestírané hrozbě předání do Srbska, má žalovaný za to, že tyto rozhodně nejsou, s odkazem na shora uvedené, v přímé souvislosti s přezkoumávaným rozhodnutím o zjištění.

Na podporu shora uvedeného žalovaný odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2016, č. j. 32 A 29/2016-30, jehož stěžejní část rovněž citoval.

Závěrem konstatoval, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. „rekolací“ migranty z Itálie a Řecka, kdy Maďarsko podle těchto kvót připadla povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

K námitce ad 2) žalovaný uvedl, že doba zajištění žalobců byla stanovena nikoliv v délce 45 dnů, nýbrž v trvání 31 dnů, a to v době od 4. 6. 2016 do 4. 7. 2016.

IV. Správní spis

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci vstoupili na území ČR dne 4. 6. 2016 neoprávněně bez platného víza a oprávnění k pobytu. Tyto skutečnosti byly zjištěny hlídkami KŘP Jmk OCV OPKPE Hodonín, OPA Břeclav a SŽPaDV při pobytové součinnosti kontrole provedené dne 4. 6. 2016 v 9:10 hod. na nádraží ČD v Břeclavi, v mezinárodním vlaku EC Jan JESNIUS jedoucím na trase Budapešť – Praha. Při kontrole nepředložili žádný cestovní doklad ani platné vízum pro vstup a pobyt na území ČR, ale pouze vlakovou jízdenku č. 068270 a 068272 na trasu Budapešť – Praha zakoupenou dne 3. 6. 2016 v Budapešti. Z tohoto důvodu dne 4. 6. 2016 v 9:15 hod. zajištění dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zák.č. 273/2008 Sb. a následně eskortování na služebnu OPA Břeclav, Pod zámkem 922, 691 42 Valtice k provedení dalších služebních úkonů. Během provádění služebních úkonů souvisejících se zajištěním jejich totožnosti na stanici AFIS LSS 3000 na OPA Břeclav

pracoviště Valtice bylo dále zjištěno, že jsou vedeni v evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu EURODAC bez konkrétního HITU, cestou společného pracoviště Hodonín-Holíč bylo zjištěno, že účastníci řízení požádali s jejich dítětem K. H., nar. 2. 3. 2013 dne 27. 5. 2016 o azyl v Maďarsku a jako místo pobytu jim byl určen pobytový tábor v Bicske.

V rámci správního řízení byly s nimi sepsány protokoly o výsledku dne 4. 6. 2016, z nichž vyplynulo, že spolu se synem K. H. odjeli ze Sýrie autobusem v létě r. 2014 do Turecka, kde pobývali rok a půl, po té cestovali do Řecka, Makedonie, kde se pokusili neúspěšně devětkrát přejít hranice. Po desáté to zkusili přes Bulharsko do Maďarska, kde jim policie vzala otisky prstů a dali jim nějaké písemnosti. U úkonů byl přítomen tlumočník. Byli to žádosti o azyl. Koupili si jízdenky do Prahy, cílem jejich cesty bylo Německo. Ze Sýrie utekli kvůli válce, měli zájem odejít do Německa, požádat o azyl a najít si v této zemi práci. V ČR nemají žádné příbuzné.

V.

Právní názor Krajského soudu v Brně

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) a ve smyslu ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobci sami navrhli a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle I. dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobců, kteří jsou podle jejich názoru zajištěni za účelem předání do Maďarska dotčena.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷⁾; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit*

ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.* Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin platí, že „*není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“ V prvé řadě krajský soud zdůrazňuje, že ani krajskému soudu není známo žádné rozhodnutí orgánů EU, které by jednoznačně konstatovalo, že v Maďarsku existují systematické nedostatky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zdejší soud dále k věci uvádí, že primárně má být otázka systematických nedostatků hodnocena v řízení o přemístění cizince, eventuálně v řízení o zastavení azylového řízení pro nepřipustnost žádosti. Teprve sekundárně se přenáší povinnost reflektovat tento problém i na zajišťující správní orgán, což ho ovšem v souladu s relevantní judikaturou nezbavuje povinnosti učinit součástí rozhodnutí o zajištění přezkoumatelnou úvahu o tom, zda v příslušném členském státě systematické nedostatky neexistují. K tomu lze podpůrně odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2013, č. j. 7 As 79/2010-105, www.nssoud.cz, které potvrzuje, že posouzení příslušnosti členského státu podle dublinských kritérií přísluší ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu vedoucímu dublinské řízení. Jelikož však v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění dokazování či dalších procesních úkonů, je naprosto zřejmé, že deklarace systematických nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zajišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU.

Krajský soud tedy dovozuje, že primární účel čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je realizace ochrany cizince před hrozbou mučení a nelidského zacházení, která by vznikla tím, že cizinec bude přemístěn do státu, kde tato hrozba existuje. V řízení o zajištění však má tato argumentace pouze podpůrný charakter ve vztahu k účelu zajištění, a krajský soud se plně ztotožňuje se žalovanou, že není jejím prvořadým úkolem zabývat se studiem právních řádů členských států EU a zkoumat podrobně, jakým způsobem fungují azylové procedury v těchto zemích. Kromě toho žalovaná případně poukázala na rozsudek SDEU ve věci C – 695/15

PPU Shiraz Baig Mirza ze dne 17. 3. 2016, podle něhož není překážkou předání cizince, pokud členský stát provádějící přemístění není informován o právních předpisech příslušného členského státu. Lze tak usuzovat, že hodnocení systematických nedostatků v příslušném členském státě musí vyplývat z okolností jednoznačně zřejmých, oficiálně stvrzených aplikační praxí příslušných orgánů EU.

Krajský soud dále k věci uvádí, že statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82, který se ve svých závěrech týkal situace v Maďarsku v období podzimu roku 2015).

Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závalu. Takový závěr ostatně nevyplyvá ani ze stanoviska generální advokátky, v němž tato pouze vyzdvihla, že kvalifikace Srbska jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, provést vlastní posouzení, že s osobou bude v dotyčné třetí zemi (v daném případě v Srbsku) zacházeno podle zásad vyjádřených v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/13/EU ze dne 26. června 2013. Překážku předání by snad bylo možno spatřovat tehdy, pokud by maďarská právní úprava nezakotvovala účinný opravný prostředek proti předání cizince do země, již Maďarsko považuje za bezpečnou třetí zemi ve smyslu čl. 38 směrnice 2013/13/EU. To však žalobce žádným způsobem neprokazuje, přičemž naopak sám připouští, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena.

Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456). Žalobce sám uváděl, že nesprávná praxe správních orgánů týkající se nepřijatelnosti azylových žádostí byla korigována správními soudy, které vyžadovaly meritorní přezkoumání žádosti.

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobci osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému jim hrozí zásah do jejich základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ust. § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Jestliže tedy žalobci namítají existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému, pak jimi tvrzené údaje a informace o této rozhodné skutečnosti nevypovídají. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko, dále do cílových zemí západní Evropy. Pokud žalobci poukazují na maďarskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobci argumentují, navíc mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl, a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol., soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Polemizují-li žalobci se závazností rozhodnutí Ústavního soudu ČR, uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III ÚS 3561/15, přístupný na <http://naluz.usoud.cz>, v němž ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodně ochraně z důvodu nepřípustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku, coby příslušném členském státě EU, pak je nutno přisvědčit jim do té míry, že rozhodnutí Ústavního soudu ve formě usnesení se zpravidla nevyznačují precedenční závazností. Soudy jimi tedy nejsou při svém rozhodování v jiných věcech vázány, resp. v případě odchýlení se od právního názoru vyjádřeného v takovém usnesení, nejsou nuceny předestírat konkurující úvahy za účelem překonání právního názoru Ústavního soudu (viz zejména bod 89 Nálezu ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV ÚS 301/05 přístupný na <http://naluz.usoud.cz>). I usnesení Ústavního soudu však může mít v určitých případech, zejména absentuje-li jakákoliv jiná relevantní judikatura či je takové judikatury pouze pomálu, svůj kvaziprecedenční význam v tom směru, že určitý právní problém spočívající v postupu orgánů veřejné moci z pohledu Ústavního soudu nezasahuje do roviny ústavnosti. Takto je tomu podle názoru zdejšího soudu i v daném případě, přičemž krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že poukazem na

předmětné usnesení ústavního soudu sp. zn. III ÚS 3561/15 nezamýšlel vyjádřit, že by se cítil být jeho obsahem vázán v předmětné věci ve smyslu článku 89 odst. 2 Ústavy largo sensu, avšak uvádějí toliko pro doplnění, neboť konvenuje i názoru zdejšího krajského soudu.

Při stanovení doby zajištění v délce 31 dnů vycházela žalovaná z lhůt obsažených v článku 28 Nařízení Dublin III. Tato doba je plně v souladu s tímto nařízením, jakož i z kvalifikovaného odhadu podloženého dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech, z nichž lze doložit, že k přemístění cizinců během posledních šesti měsíců došlo ve všech případech v době překračující lhůtu stanovenou výrokem napadeného rozhodnutí. Soud má proto za to, že napadeným rozhodnutím nebyly překročeny meze správního uvážení a stanovená lhůta je v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů.

Jak účastníci sami uvedli, chtějí žít v [Německu, za účelem dosažení tohoto cíle nelegálně překročili vnější hranice EU ze Srbska do Maďarska. Ač uplatnili výhody vyplývající z postavení azylanta v Maďarsku, kde požádali o azyl, z této země odešli do ČR přes Slovensko ve snaze odjet do Německa. Jelikož nesetřvali v zemi, kde požádali o azyl, je reálné usuzovat, že v případě jejich nezajištění, by dokončili jejich úmysl, se kterým přicestovali a to další cestu dále do Evropy. V daném případě tak hrozí vážné nebezpečí jejich útěku. Česká republika pro ně znamenala pouze tranzitní zemi, na území ČR nemají hlášen pobyt, neměli ani finanční prostředky, v této zemi nemají žádné příbuzné ani známé, neexistuje nikdo, kdo by za ně složil finanční záruku. Nebyly proto shledány důvody pro mírnější opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců.

Optikou shora uvedeného i na základě nastoleného právního režimu dospěl soud k závěru, že na straně žalované nedošlo k pochybení po stránce skutkové ani právní, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala), a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, pročež nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 18. července 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová